

Dictamen núm. 9/2005, del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears, sobre el Projecte de decret pel qual es regula la concessió de vacances del personal al servei de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

Dictamen núm. 9/2005, relatiu al Projecte de decret pel qual es regula la concessió de vacances del personal al servei de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears

Atès el que disposa l'article 2.1, a, incís primer de la Llei 10/2000, de 30 de novembre del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears i l'article 4.a, incís primer del Decret 128/2001, de 9 de novembre, pel qual se n'aprova el Reglament d'organització i funcionament, el Consell Econòmic i Social emet el següent

DICTAMEN

I. Antecedents

Primer. El dia 28 d'octubre de 2005 té entrada en el Registre del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears (CES) la sol·licitud de dictamen de la Conselleria d'Interior en relació al Projecte de decret pel qual es regula la concessió de vacances del personal al servei de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

Segon. Juntament amb la sol·licitud i el Projecte de decret, es trameten els documents següents:

- Índex de l'expedient del Projecte de decret.
- Resolució del conseller d'Interior de 15 de juliol de 2005 per la qual s'ordena la redacció del Projecte de Decret.
- Primer esborrany del Projecte de decret.
- Al·legacions de les conselleries al primer esborrany del Projecte de decret.

- Memòria de la Direcció General de la Funció Pública sobre el Projecte de decret d'11 d'abril de 2005.
- Estudi del cost i finançament de resultes del Projecte de decret.
- Esborranys 2, 3 i 4 del Projecte de decret.
- Acta de la Mesa Sectorial de Serveis Generals on es va negociar el Projecte de decret amb les organitzacions sindicals.
- Certificació de 27 d'octubre de 2005 de la Comissió de Personal de la comunitat autònoma de les Illes Balears.
- Projecte de decret (versió en català i en castellà)
- Decret 47/1995, pel qual s'aprova el reglament regulador de la concessió de vacances, permisos i llicències al personal funcionari al servei de l'Administració de la comunitat autònoma.
- Informe jurídic sobre el Projecte de decret

Tercer. El mateix dia 28 d'octubre de 2005, la Secretaria General notifica l'entrada de la sol·licitud als consellers del CES i els trameta el Projecte de decret. També es trameta a diferents organitzacions socials i econòmiques no representades en el Ple, perquè facin les observacions que considerin oportunes. Respon a la tramesa "la Caixa".

Quart. El dia 31 d'octubre, la Presidència acorda aplicar el procediment abreujat previst en la Norma de funcionament intern aprovada pel Ple el dia 21 de desembre de 2001. D'acord amb el procediment esmentat, els serveis tècnics elaboren una proposta de dictamen, que se sotmet al parer de la Comissió Permanent. Finalment, aquest òrgan aprova el dictamen el dia 7 de novembre.

II. Contingut del Projecte de decret

El Projecte de decret consta d'un preàmbul, tretze articles seguits, sense cap divisió en títols, capítols o seccions, i incorpora una disposició final i una derogatòria.

L'article 1 regula l'àmbit d'aplicació del decret, fent referència expressa al personal inclòs dins de l'àmbit i al personal exclòs.

Els articles 2 i 3 regulen les vacances anuals que pot gaudir el personal afectat per l'aplicació del decret.

L'article 4 regula les vacances del personal funcional de nou ingrés.

Els articles 5 i 6 regulen els períodes de gaudi de les vacances: període ordinari i gaudi fora del període ordinari.

Els articles 7 i 8, són dedicats a les modalitats de gaudi i a la concessió de les vacances.

Els articles 9, 10 i 11 preveuen els plans de vacances, la modificació i la interrupció de les vacances concedides.

I els articles 12 i 13 estableixen quins són els òrgans competents i les unitats administratives que intervenen en el procediment per resoldre sobre la concessió, modificació o interrupció de vacances, i la tramitació d'aquest.

La disposició final determina l'entrada en vigor de la norma, que s'ajorna fins l'1 de gener de 2006, i la disposició derogatòria afecta expressament el capítol II

del Decret 47/1995 i totes les disposicions sobre vacances que s'hi contenen que regularan la matèria fins l'efectiva vigència de la norma sotmesa a dictamen.

III. Observacions generals

I.- L'article 40.2 de la Constitució Espanyola, disposa que *Els poders públics fomentaran també una política que garanteixi la formació i la readaptació professionals; vetllaran per la seguretat i la higiene en el treball i garantiran el descans necessari, mitjançant la limitació de la jornada laboral, les vacances periòdiques retribuïdes i la promoció de centres adequats.* Aquest precepte és la base de la norma sotmesa a dictamen i de qualsevol altra norma que reguli les vacances de les persones que treballen sotmeses a l'àmbit d'organització i direcció d'una empresa.

Usem l'expressió àmplia de "persones que treballen" perquè el dret a les vacances i, com veurem, el seu desplegament normatiu intern –que rep la seva inspiració de normes internacionals– no fa distincions. A més, com la Constitució, la tendència de fons en la regulació de les vacances s'impregna de la matèria "seguretat i salut laboral", és a dir que, a banda de considerar-se el dret a fer una pausa prolongada durant l'any i a ser retribuït durant aquest descans, el que de veritat interessa són els efectes de reparació de l'equilibri físic i psíquic que les vacances incorporen a les persones que les gaudeixen. I en aquest cas, la normativa prevencionista de seguretat i salut laboral tampoc no distingeix règim de vinculació laboral i desplega els efectes respecte de tots els assalariats, amb independència de qui sigui l'empresa.

L'exclusió dels funcionaris públics de l'àmbit d'aplicació de la normativa laboral té una naturalesa formal i no constitutiva. És a dir, el fet que no sigui d'aplicació l'Estatut dels treballadors a les persones que siguin funcionàries és una opció de política legislativa i no esdevé de l'absència dels trets descriptius de la relació laboral. En la relació de serveis funcionarial concorren tots els aspectes de caire constitutiu d'una relació laboral –alienitat, retribució, voluntarietat, onerositat, submissió a l'organització i direcció empresarial...–, però es considera que, des del punt de vista de la regulació, és millor crear un àmbit normatiu específic i propi que conté un seguit de peculiaritats. A això s'afegeix la consideració d'un dret a la negociació col·lectiva dels funcionaris públics que té un pes inferior al propi del dret del treball.

Aquestes opcions i característiques provoquen certs efectes notoris en l'estructura del dret funcionarial. Un d'ells és la presència d'una gran quantitat de normes reguladores de la prestació de serveis de naturalesa heterònoma, que delimiten condicions en l'exercici dels drets i dibuixen les circumstàncies d'exercici. Altra és que, malgrat la creació d'un àmbit normatiu específic, el contingut dels drets reconeguts als treballadors en l'àmbit laboral ordinari i els reconeguts als funcionaris públics són, de cada dia que passa, més uniformes i pròxims. És més, podríem dir que aquesta aproximació és més clara com més universal és el dret que es regula. Com passa en la qüestió de les vacances, la seguretat i salut laborals, la conciliació de la vida laboral i familiar, la igualtat de condicions i la no discriminació, etc. I finalment, s'afegeix a tot això la pràctica de considerar el processos d'elaboració de normes com a processos de concertació o de negociació per tal d'establir uns paràmetres de consens que facilitin l'aplicació de les normes futures, atès que en l'administració pública hi ha una forta implantació de les organitzacions sindicals.

Però cap d'aquestes característiques afecta al fet que el dret a les vacances dels funcionaris públics es basa en el Conveni 132 de l'Organització Internacional del Treball (OIT) de 1970 (que entrà en vigor el 30 de juny de 1973), que regula des del punt de vista general aquest dret i que no inclou cap tipus de norma expressa que exclogui als funcionaris públics. Aquest Conveni 132 inspira les normes reguladores de l'Estatut dels treballadors que perfilen el règim jurídic de les vacances en dret laboral espanyol, serveix de norma d'interpretació dels dubtes i cobreix llacunes legals que poden sorgir.

En un sentit semblant hem de considerar la Directiva 93/104 relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball (DO núm. L 307, de 13 de desembre de 1993), la qual regula la qüestió del descansos i les vacances des del punt de vista de la seguretat i salut. En l'article 7 determina un període mínim de quatre setmanes de vacances retribuïdes, el qual, atès l'objectiu reparador que tenen les vacances, ha de ser efectivament gaudit. Aquesta Directiva del 1993 s'ha rectificat a través de la Directiva 2000/34/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de juny de 2000, per incloure determinats sectors que havien estat exclosos en la Directiva modificada (treballadors mòbils) (Diari Oficial núm. L 195 d'1 d'agost de 2000).

El dret funcional espanyol regulava les vacances en el Decret 315/1964, de 7 de febrer, que aprovà el text articulat de la Llei de funcionaris civils de l'Estat, concretament, en l'article 68. Aquest precepte reconeixia a tots els funcionaris el dret de gaudir, durant cada any de servei complet, d'unes vacances retribuïdes d'un mes, o dels dies que en proporció els corresponguessin si el temps de servei fos inferior. En l'article 71 se subordinà el període de vacances a les necessitats del servei. Per tant, les característiques bàsiques reconegudes en l'activació del dret són: proporcionalitat de la durada del temps de vacances a la durada de la prestació de serveis anterior i subordinació del gaudi a les

necessitats del servei, és a dir, al manteniment de l'activitat administrativa sense que no hi hagi desatenció dels ciutadans. Aquestes dues característiques es mantenen avui en dia en la dinàmica del dret. En certa manera, són comunes amb les normes laborals. Reconeix el Conveni 132 de l'OIT que la generació del temps de vacances és proporcional al temps de la prestació i, d'altra banda, estableix l'Estatut dels treballadors que la fixació del període de vacances és producte de l'acord comú entre empresari i treballador, per tal que no hi hagi una fixació unilateral del temps de les vacances que pugui provocar una desatenció de la producció o del serveis que ofereix l'empresa (art. 38.2).

El règim de les vacances, a nivell estatal, ha estat objecte de millora. En efecte, a través de la Resolució de 15 de novembre de 2002, de la Secretaria d'Estat per a l'Administració Pública, s'ordena la publicació de l'acord del Consell de Ministres de la mateixa data que aprova l'acord entre l'Administració i els Sindicats per el període 2003-2004, per a la modernització i millora de l'Administració Pública. En el Títol V de l'acord que inclou les "Mesures adreçades a la millora de les condicions de treball del personal", al Capítol XV dedicat a les "Milliores socials" es tracten el permisos i les vacances.

Aquest acord entre l'Estat i els sindicats de la funció pública (federacions de servei públic de CCOO, UGT y CSI-CSIF), va determinar que, "Amb caràcter general, les vacances anuals retribuïdes del personal funcionari i estatutari són d'un mes o de vint-i-dos dies hàbils per any complet de servei o en forma proporcional al temps dels serveis efectius, i es gaudiran pels empleats públics de forma obligatòria dins de l'any natural i fins el 15 de gener de l'any següent, en períodes mínims de cinc dies hàbils consecutius, tenint en compte la planificació que es faci per cada Departament o organisme, prèvia consulta amb els representants legals dels empleats públics. A aquest efecte, els dissabtes no seran considerats com a dies hàbils, llevat que en els horaris especials

s'estableixi altra cosa." Igualment va establir una escala progressiva d'increment dels dies de vacances en atenció als anys de servei, que va des de l'increment d'un dia, en cas de quinze anys d'antiguitat, fins a quatre dies, en cas de trenta o més anys d'antiguitat. S'especificà que aquest dret d'increment es feia efectiu a partir de l'any natural següent al compliment de l'antiguitat esmentada. I finalment, es contemplava el cas especial de la baixa per maternitat: si aquesta situació coincidia amb el període vacacional, romanía interromput el període vacacional i podia gaudir-se de les vacances un cop finalitzat el període del permís de maternitat, dins de l'any natural o fins el 15 de gener de l'any següent. Aquesta última especificació podem dir que atén el cas que ja es preveia en el Decret 1949/1967, de 20 de juliol, que desplega la Llei de Funcionaris civils de l'Estat en aquest aspecte. Segons aquesta norma, les vacances retribuïdes que regula l'article 68 de la dita llei, poden gaudir-se a continuació de la llicència per part, sempre que a la funcionaria no li hagin correspost amb anterioritat dins de l'any natural.

El contingut acordat va provocar la modificació, per la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de Mesures fiscals, administratives i d'ordre social (BOE del 31 de desembre de 2002) de l'article 68 del Text articulat de la Llei de funcionaris civils de l'Estat, el qual ja no ens parla d'un mes de vacances, sinó també dels vint-i-dos dies hàbils i, a més, incorpora l'escala d'increment.

II.- En l'àmbit de l'Administració de la comunitat autònoma, el dret a les vacances dels funcionaris públics no tenia un tractament exprés en la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública. La secció primera "Drets", del capítol tercer "Drets, deures i incompatibilitats dels funcionaris", del Títol V "Del règim estatutari dels funcionaris públics", no incorporava una regulació específica de les vacances en els articles 81 a 87. Això no obstant, eren

d'aplicació les normes de l'Estat en matèria de funció pública i, per tant, els articles corresponents del Text articulat de la Llei de funcionaris civils de l'Estat.

La regulació substantiva de la matèria va venir de la mà del Decret 47/1995, de 4 de maig, pel qual s'aprova el Reglament regulador de la concessió de vacances, permisos i llicències al personal funcionari al servei de l'Administració de la comunitat autònoma (BOCAIB núm. 61, de 13 de maig de 1995). El capítol II d'aquest reglament conté la regulació de les vacances, que es desplega a través dels articles 2 al 8 i que són els preceptes que es modifiquen a través del Projecte de decret objecte d'aquest dictamen.

La reforma de la normativa de les vacances, reflecteix els canvis que hi ha hagut en l'àmbit estatal i els fruits de la interlocució entre l'Administració i les organitzacions sindicals que representen els funcionaris públics en l'àmbit de la comunitat autònoma. És a dir, ens trobam al davant d'una norma que té un contingut que és objecte d'un diàleg, que recull una experiència aplicativa àmplia i que serà beneficiosa pel col·lectiu del personal funcionari a qui va adreçada. Així doncs, amb independència del superior criteri del Consell Consultiu, que sens dubte perfilarà l'excel·lència jurídica de la norma, aquest CES fa una valoració positiva de la iniciativa normativa. Això no obstant, en les observacions particulars fem un seguit de propostes que poden considerar-se millores del text reglamentari futur.

IV. Observacions particulars

I.- Des del punt de vista de la terminologia i en la pura tramitació de la norma, cal recordar el que dèiem quan emetérem el Dictamen núm. 4/2004, relatiu al Projecte pel qual es modifica el Decret 33/1994, de 28 de març, pel qual s'aprova el Reglament de proveïment de llocs de treball i promoció professional, de 21 d'abril de 2004 –un dictamen emès a instància de la mateixa Conselleria d'Interior–: *...que els decrets que es troben en fase tramitació, a la qual pertany la consulta al CES, s'haurien d'anomenar projectes de decret i no avantprojectes de decret. En aquest sentit, l'article 2.1, lletra a, incís primer de la Llei 10/2000, de 30 de novembre, reguladora d'aquest CES, i l'article 4, lletra a, incís primer del Reglament d'organització i funcionament, aprovat pel Decret 128/2001, de 9 de novembre, estableixen que el CES emet dictàmens preceptius i no vinculants respecte dels "avantprojectes de llei i projectes de decrets que regulin matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació..."*

Amb independència d'aquesta qüestió veiem que la tramitació prèvia de la norma és correcta i compleix els tràmits propis que disposa la Llei del Govern.

II.- Pel que fa al contingut de la norma, com és propi de l'esquema estructural de la nostra anàlisi, seguirem el seu ordre natural en totes les seves parts i reproduïrem el seu text en aquelles ocasions que sigui necessari. En conseqüència:

- El Projecte de decret s'inicia amb una introducció de naturalesa expositiva que no porta títol. Això no obstant, en el completíssim i aclaridor informe jurídic, que forma part de l'expedient normatiu, es diu en l'apartat "Segon": *El projecte de decret que se sotmet a informe, consta d'una exposició de*

motius... Des del nostre punt de vista entenem que les introduccions expositives dels decrets s'han d'anomenar "Preàmbul". Ho dèiem en el Dictamen 13/2002, de 16 de juliol, respecte de l'Avantprojecte de la Llei de Cooperatives de les Illes Balears: "Des del punt de vista de la terminologia, hem de puntualitzar que el text introductori d'una llei s'hauria d'anomenar "exposició de motius", en lloc de "preàmbul", donat que aquesta darrera denominació és més pròpia d'un decret. En aquest mateix sentit es pronuncia la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears, quan estableix, en el seu article 36.2, que *[e]l conseller competent ha d'elevat l'avantprojecte al Consell de Govern perquè, si s'escau, l'aprovi com a projecte de llei o decideixi la realització de nous tràmits. El text aprovat ha d'incloure una exposició de motius.* Es recomana, en conseqüència, la substitució de la paraula "preàmbul" per la d'"exposició de motius", més apropiada a la naturalesa del text." En coherència al nostre criteri, entenem que el Decret que analitzem hauria de tenir un preàmbul –si hom decideix posar títol a la part introductòria– i no, com s'apunta en l'informe jurídic una exposició de motius.

Pel que fa al contingut del preàmbul consideram que no estaria demés una referència succinta a la normativa internacional que regula la matèria a la qual hem fet al·lusió en les observacions generals del dictamen i, igualment, a l'evolució del debat regulatiu de la matèria a nivell de l'Estat. D'altra banda consideram que ha de fer-se constar que s'ha demanat i s'ha emès el dictamen d'aquest CES.

- Com hem dit en examinar el contingut del Projecte de decret, consta de 13 articles sense separacions en títols, capítols o seccions. L'extensió breu de la norma inclina a pensar que aquesta separació és innecessària. Ara bé, s'ha de destacar que els tretze articles incorporen una gran càrrega

regulativa, ja que s'hi inclouen paràgrafs numerats en quasi tots ells i regulen una matèria en la qual la claredat és molt necessària. Per això proposem que es faci una divisió en capítols que pot facilitar l'accés més ràpid i eficaç al contingut normatiu. Com a simple proposta regulativa, entenem que els articles 1 al 4 podrien formar un capítol de "Disposicions generals", els articles 5 i 6 el capítol de "Períodes de gaudi de les vacances", els articles 7 i 8 el capítol corresponent a "Modalitats de gaudi i concessió de les vacances", els articles 9 a 11 un capítol de "Planificació de vacances i incidències" i, finalment, els articles 12 i 13 el capítol de "Procediment de concessió".

- L'article 1 del Projecte de decret constitueix una millora normativa respecte del corresponent article 1 del Decret 47/1995. En efecte, l'àmbit d'aplicació subjectiu de la norma queda més aclarit en estar vinculada l'aplicació a la consideració de funcionari públic o personal eventual; en el sentit específic que atorga a l'expressió "eventual" l'article 9 de la Llei 2/1989, de 22 de febrer, de la funció pública de la comunitat autònoma, és a dir, persones nomenades per ocupar càrrecs de confiança no reservats a funcionaris públics. L'exclusió del personal laboral és lògica, ja que en l'àmbit propi del dret laboral, el dret a les vacances és matèria de conveni col·lectiu (art. 38.1 de l'Estatut dels treballadors) i el conveni col·lectiu d'aplicació incorpora una àmplia regulació de la matèria. Pel que fa al personal estatutari –docent i sanitari– les normes que en regulen les vacances tenen un contingut molt semblant. En tot cas, la disposició de l'article 1.4, que fa supletòria la regulació del Projecte de decret respecte del col·lectius exclosos, garanteix una aplicació i un tractament igualitari també per aquest personal.

Quant a l'article 2.1, inclou totes les opcions de gaudi de les vacances, amb la qual cosa cobreix una aspecte il·lustratiu molt interessant. Això no obstant,

ens sembla necessari afegir a les lletres a i b, que el mes natural o les dues quinzenes es tenen “per cada any natural complet de servei actiu”, tal com es fa en les lletres c i d.

L'article 3 incorpora la novetat que –com es diu en l'informe jurídic– més atreu l'atenció. Com hem vist, es tracta de fer efectiva en la comunitat autònoma la modificació de l'article 68 de la Llei de funcionaris civils de l'Estat, procurada per la Llei d'acompanyament dels pressuposts estatals del 2003. Aquesta opció de millora només és possible en el cas que el funcionari opti per la modalitat de còmput de les vacances per dies hàbils, tal com reconeix l'article 2.2. En tot cas, advoquem perquè en aquest paràgraf 2, es faci constar al final l'expressió “..., previst en l'article 2.1.c d'aquest decret.” D'igual manera, amb vocació informativa, consideram que donaria claredat que, al final de l'article 2.3, constàs “..., en el núm. 1 d'aquest article.”

L'article 4 aclareix que és addicionable el temps de funcionari en pràctiques pels còmputs dels articles 2 i 3, el “temps mort” fins la pressa de possessió, tal com, en l'actualitat, disposa l'article 7 del Decret 47/1995.

- Els articles 5 i 6, regulen el període ordinari de gaudi de vacances i el gaudi de vacances fora del període ordinari. Tot i que se n'ha millorat l'estructura normativa i el llenguatge usat és més clar, no constitueixen cap novetat d'importància, atès que el seu contingut normatiu és identificable en el text dels articles 2 i 3 del Decret 47/95. Això no obstant, el futur decret estén les millores que es deriven dels canvis obligatoris o forçats de període de gaudi a l'opció de còmput per dies hàbils.

- Els articles 7 i 8, dedicats a les modalitats de gaudi de les vacances i a la concessió, suposen millores d'expressió i sistemàtica, essencialment, dels articles 4 i 5 del Decret 47/1995. L'article 7 del nou decret fa referència a la dinàmica del dret tan si s'opta per el mes natural o les dues quinzenes o per els dies hàbils, tot indicant la data de començament i de l'acabament. La ponderació de la voluntat del sol·licitant de les vacances amb les necessitats del servei i els conflictes que se'n poden derivar són la matèria de l'article 8. Respecte del núm. 4 d'aquest últim precepte consideram que per articular d'una manera més eficaç la solució al conflicte d'interessos que regula, s'hauria d'afegir, després de la paraula "afectat", un punt i seguit i la frase "Per tal de fonamentar la resolució, el director general o, en el seu cas, el responsable de l'entitat, emetrà un informe sobre el conflicte d'interessos que inclourà una proposta de resolució". Aquesta modificació proposada creiem que està en línia de la regulació justificativa de les incidències que afecten el gaudi de les vacances, que inclou l'article 12.2 del Projecte de decret. D'altra banda, volem proposar que el Govern estudiï, i si ho considera oportú ho inclogui en el text del Decret, que la solució dels conflictes d'interessos derivats de la programació de vacances, siguin de naturalesa col·lectiva o individual, puguin ser resolts a través del Tribunal d'Arbitratge i Mediació de les Illes Balears, dins del seu marc de regulació previst en el II Acord Interprofessional de 12 de gener de 2005 sobre la seva renovació i potenciació (BOIB núm. 18, de 3 de febrer de 2005).

- L'article 9 que regula els plans de vacances millora la redacció de l'article 5 del Decret 47/1995, objecte de reforma. De la mateixa manera que es fa amb l'article 10 i l'article 6 de l'esmentat decret. L'article 11 veiem que incorpora, pràcticament de manera molt semblant, el contingut normatiu de l'article 8 del Decret reformat. Per cert, no veiem que acabi de resoldre de manera expressa el problema de la coincidència de la maternitat dins del

període de vacances, que sembla resolt en l'acord estatal del 15 de novembre del 2002. Segurament perquè es reserva la normativització d'aquesta matèria per quan es desplegui "...el tema dels permisos i les llicències a la regulació més àmplia que es farà posteriorment.", com diu el preàmbul de la norma. En tot cas, no estaria demés aclarir-ne la situació en aquest Projecte de decret.

- Els articles 12 i 13 incorporen el procediment de concessió, que fan gravitar sobre les secretaries generals de les conselleries del Govern. Consideram que es dibuixa una tramitació moderna i àgil que es corona amb el silenci administratiu positiu per els casos excepcionals en què no s'emeti resolució.

V. Conclusions

Al llarg del dictamen s'han donat les diverses opinions i conclusions d'aquest Consell sobre el Projecte de decret pel qual es regula la concessió de vacances del personal al servei de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

El secretari general

Vist i plau

El president en funcions

Pere Aguiló Crespí

Francesc Obrador Moratinos

Palma, 7 de novembre de 2005